

Povzbuzení ke kroku víry ***Jr 38,14-28***

Když se nacházíme ve svízelné situaci, vždycky se nám hodí i nějaké slovo povzbuzení. Král Sidkijáš se nacházel ve městě Jeruzalémě, v obležení babylonskými vojsky. Zároveň byl ale svým způsobem i v obležení svými vlastními lidmi, kterých se zřejmě bál. Naše společnost stále ještě řeší pandemii a věci, které s ní souvisí. Dochází ke zdražování. A uprostřed toho všeho žijeme své každodenní životy. Možná si někdy taky připadáme jako v obležení. A jistě bychom rádi slyšeli od Boha slovo do své situace. Slovo, které nás povzbudí, pozvedne. Snad právě o to králi šlo, když si k sobě nechal z vazby zavolat proroka Jeremjáše. Třetí vchod do chrámu byl možná určen speciálně pro krále. Sidkijáš toto místo zvolil zřejmě proto, že tam mohl s Jeremjášem mluvit v soukromí, aniž by je poslouchal někdo další. Král měl vůči prorokovi jakýsi dvojznačný vztah. Na jednu stranu Jeremjáše prosil, aby se za obyvatele Judska modlil (Jr 37,3) a chtěl slyšet slovo Hospodinovo z prorokových úst (Jr 37,17). Na druhou stranu se podle tohoto slova neřídil a držel proroka ve vězení (Jr 32,2-5). Zdá se, že sám od sebe nechtěl Jeremjášovi nijak ublížit, byl však pod vlivem či nátlakem svých důležitých úředníků (srov. Jr 38,4-5). Jeho vztah k prorokovi nepochybně odpovídal jeho vztahu k Hospodinu. Jeho vztah k Bohu byl jistě stejně dvojznačný. Máme samozřejmě vždycky sklon mít k Bohu, k Pánu Ježíši, podobně dvojznačný vztah. To je bohužel lidské. Sidkijáš ale musel hluboko v sobě vědět, že Jeremjáš je pravým poslem Božím. A určitě bylo správné, že chtěl slyšet, co Bůh říká do jeho situace. Zajímat se o Boží slovo do své situace, to je vždycky dobrý směr. Platilo to pro Sidkijáše, platí to i pro nás. Správně totiž tušíme, že Boží promluvení může do naší situace vnést světlo a dát nám nějaké východisko.

Pán Bůh nám svým slovem dává šanci začít znovu žít. V naší složité situaci nám poskytuje možnost pohnout se kupředu směrem k životu. Právě takovou možnost tehdy obdržel judský král. Hospodin neřekl králi slova laciné útěchy. Byla to ale slova naděje. Ukazovala králi možnost, jak zachránit sebe, svou rodinu i celé město. Zároveň se jednalo o poselství, které od něho cosi vyžadovalo. Vyžadovalo od něho, aby udělal krok víry. Vyžadovalo, aby se vzdal Babyloňanům s naprostou důvěrou v Boží ochranu. Vidíme tu Boží vstřícnost k hříšnému člověku. Mezi řádky můžeme číst, že Pán Bůh bral Sidkijáše jako krále skutečně vážně. Boží přístup ke králi tak stojí v kontrastu s přístupem, který můžeme vycítit u králových úředníků. Pán Bůh bere vážně i nás. Mluví k nám. Dává nám prostor pro naše rozhodnutí, i když by jistě nemusel. Hospodin tehdy králi neřekl něco úplně nového. Král věděl už z dřívějška, že proti Babyloňanům nemá bojovat (viz Jr 37,6-10.17-18;38,2-3).

Bůh mu to jen nově připomněl. I nám Pán Bůh může určitá témata stále opakovat. Je to něco jako refrén Ducha svatého v našich srdcích, který se stále znovu a znovu přehrává. V zásadě už dávno víme, co máme dělat, jaký krok víry máme vykonat. Jen jsme se k němu ještě jaksi nerozhoupali. A i když se detaily těchto Božích promluvení v našich životech navzájem liší, mají jeden společný základ. Tím je dobrá zpráva o Pánu Ježíši Kristu, který přišel na svět, aby nás zachránil. Mnohdy je to tak, že Pán Bůh nám různými způsoby připomíná právě toto své slovo k nám. Připomínáme si ho i při každé večeři Páně. „*Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu,...*“ (Žd 1,1-2 ČEP) Pán Bůh povzbuzoval Sidkijáše ke kroku víry. Hodil mu záchranné lano. Na Sidkijášovi bylo, aby se ho chytil. Měl se spolehnout na Boží slovo a udělat, co mu radilo. K jakým krokům víry nás Pán Ježíš vede?

V uposlechnutí Boží rady nám může bránit strach z lidí. Král se bál Judejců, kteří přeběhli k Babyloňanům. Báł se, že by mu tito lidé mohli něco provést. A báł se i svých vlastních lidí. Nechtěl, aby se dozvěděli, o čem s Jeremjášem mluvil. Proto proroka naučil, jak jim má odpovědět, až se budou ptát. Koho se bojíme my? Král bohužel Božímu slovu neuvěřil a nezařídil se podle Hospodinovy rady. Doplatil na to on, jeho rodina i jeho lid. Upadl do léčky, před kterou Bible varuje: „*Kdo se třese před lidmi, ten klade sobě léčku, kdo však doufá v Hospodina, má v něm svůj hrad.*“ (Př 29,25 ČEP) Strach z lidí je mocný. Je nebezpečný. Mnohdy nebezpečnější než to, čeho se obáváme. Mnoho užitečných a prospěšných věcí neděláme proto, že máme z někoho strach. Mnohdy mlčíme, když bychom měli mluvit. A mlčíme proto, že máme z někoho strach. I když z Božího slova jasně víme, že naše životy jsou v Božích rukou. I když třeba známe zpaměti různé povzbudivé verše (např. Ž 56,12), stejně se pořád víc bojíme, než věříme. Může to s námi být tak, že jsme jaksi zaseknutí. Připadá nám, že nemůžeme svobodně vykročit. Důvěra v Hospodina nám však může pomoci nad naším strachem vítězit. Ovšem pouze pokud nezůstane pouhou myšlenkou či pocitem, ale stane se činem (Jk 2,17). Pokud ve spolehnutí na Boží slovo začneme činit správné kroky, kterých jsme se dříve báli. To je cesta, na které můžeme zakoušet větší a větší svobodu. Na této cestě můžeme zakoušet, jak nás Pán Ježíš vyvádí ze všelijakých zapletení, do nichž jsme se dostali. „*Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy.*“ (Ž 25,15 ČEP)